

tilbage ved Støien, griber til sin Klevang, for at værges sit Liv, hvis han skulde blive angrebet, og gør sig allerede klar til Flugt; dog Manden vendte sig jo kun i Drømme, og stolende paa Helgenens Hjelp og de Midler, han har anvendt for at dysse Beboerne i Søvn, fortsætter han sin Indsamling, og iler derpaa bort med det Stjaalne. —

Ved det første Hanegal befinde vi os langt borte fra den Landsby, hvor Tyveriet blev begaaet, paa Landeveien fra Samarang til det keiserlige Land Soerakarta. Tæt ved Veien staaer en Hytte, endnu uanseeligere end den, Sastros Moder eier. Den er kun opført for om kort Tid atter at forlades. Hist og her trænge enkelte Lysstraaler gennem Væggens Utætheder og fortælle os, at nogle Elendige søge Ly og Hvile i denne Armodens Bolig, og dog ere intetsteds Beboerne rigere og disse Elendige lykkeligere end der; thi alle Ønsker og Forhaabninger opfyldes for dem, naar de kun indsuge Røgen af deres Opiumspibe. Der i Nærheden boer en Demang Kulie, en Formand for Lastdragerne, hos hvem Kulierne, der høre til den laveste Almue, samles for at faae Arbeidet anvist, og Opiumshulen er altid vis paa Søgning i et saadant Nabolag, da Kulierne næsten alle ere Opiumsrygere.

Inde i Hytten paa Bænken ligge endnu To med Piberne i Haanden og Lampen imellem sig; men deres sidste Kugle er røget, og de have intet Mere at pantsætte. Ligeoverfor dem, paa en høiere Bænk, sidder den chinesiske Opiumssælger med sit Skrin, hvori Pengene og Opiumen indeholdes, ved Siden af sig, medens der bag ham ligger en anden Chineser og sover. Verten mærker, at der intet Mere er at fortjene — før den Tid bliver en Chineser ikke træt — og lader derfor sine to Gjester vide, at det er paa Tide de forføie sig bort, for at han kan komme til Ro. De to Kulier have imidlertid mere Lyst til at blive; der er saa koldt udenfor og for at faae Opium have de pantsat selv den Smule Pjalter, som skulde beskytte dem. En saadan raa kold Nat staaer slet i Samklang med de deilige Drømme, som de for kort siden frydede sig ved.

Da Verten imidlertid viser sig ubøielig, gaac de bort, ud i den mørke kolde Virkelighed, for enten ved Arbeide eller, hvad der er endnu nemmere, ved Forbrydelser, at skaffe sig Penge til igjen at kjøbe Opium. Et Øieblik efter indtræder en ny Gjest, som udenfor har ventet paa, at de To skulde gaac. De Forretninger, han har med Verten, gaac bedst uden Vidner; det er nemlig Tyven, som vi belurede, der kommer for at afhænde sine Koster, Silkebeltet og Øreknapperne. Verten nikker bekjendt til ham; det er jo hans Ven, især nu, da han bringer Varer, som denne kan afkjøbe ham billigt.

Tyven har gaaet langt i den kolde Nat; han er træt og længes efter Opiumspiben, der skal styrke ham. Han indsuger nu Røgen i lange Drag, og den næste Formiddag findes han vist endnu paa det samme Sted, med Piben i Haanden.

En Kvinde, fulgt af tre Mænd, kommer os imøde paa Landeveien. Man seer strax, at hun ikke er fornem; thi ingen af Følget bærer Pajongen, den farvede Solskjerm, som enhver Javanese af Stand lader bære over sig, og hvis Udstyrelse antyder de forskjellige Grader i Rangen. Den gyldne Epok, til Betelens Opbevarelse, et andet af Fornemhedens Attributer, mangler ligeledes. Derimod bærer den ene af Mændene en Kendang, en langagtig Tromme, overtrukken med Slangeskind, paa hvilken han af og til slaar, for at kalde Folk sammen. Den anden bærer en javansk Gongong, hvis dybe Tone ledsager Trommens Lyd. Den Tredie bærer en Kasse, hvorover der ligger langagtige Kobberplader, som ved Slag med en Træhammer frembringe harmonikalignende Toner; paa det Instrument har Javaneseeren hamret i Aarhundreder, førend vi Europæere fandt paa at klatre paa vore Pianoer.

Kvinden slinger med Armene og vrider med Legemet, taler høit og leer til Mændene, som følge hende, og seer de Forbigaaende frækt i Øinene. Store Knapper prange i hendes Øren, og Guldringe pryde hende Fingre og Arme, medens Haaret er flettet med de deilige hvide, vellugtende Melati-Blomster, Østens Magnolia. Hun er endnu smuk, skjøndt et uregelmæssigt Liv har efterladt synlige Spor paa hendes fintformede Ansigt. Denne smukke Kvinde er en Rongging, en javansk Dandsende; Mændene, som følge hende, ere Nijagas, Musikautere; om et Øieblik skal hun synge og dandse efter deres Musik for den sammenstrømmende Mængde. Flere og flere sluttede sig til hende, da Landsbyens Folk ikke gjerne lade en saadan Fornøielse gaac fra sig.

Mængden danner en Kreds om hende, medens hun træffer Forberedelser til sin Dands. Et ildrødt Silkeshawl sammenholder hendes Skjort, der pranger med de mest straalende Farver. Dette Shawl, Slendang, er stærkt snøret sammen og gaacer flere Gange

rundt om Livet indtil op under Armene. Hendes Hals og Arme ere blottede, men et grønt Skjert med lange Fryndser hænger ned til Fødderne.

Nu begynder Dandsen, idet hun med begge Hænder holder Slendangen for Munden og med hvinden Stemme synger en Elskovsvis. Hendes Sang er øresønderrivende; kun sjeldent troer man at høre en veldynde Overgang, som igjen afløses af de forfærdeligste Hvin, hvergang hun hæver Stemmen til den unaturlige Høide. Hendes Dands, Tandak, maaskee den vanskeligste af alle Dandse, er den høieste Grad af Lemmevridninger. Knæene ere bøiede, medens Armene svinges frem og tilbage som Møllevinger; Hænderne dreies rundt ved Haandledene, og Fingrene bevæge sig som om Dandsrinden havde Krampe. Hun dreier Hovedet rundt paa Hals-hvirvelen, medens det øvrige Legemes Ledder snoe sig, dreies og vrides. Det er forfærdeligt for os at see paa, medens de omstaaende Indlændinge finde det saare skjønt; Garsia, den allerede feirede og berømte Rongging, har overgaaet sig selv. Lydelige Beundringsraab høres fra Tilskuerne; Alle staae med opspilede Øine og aabne Øren, for ikke at gaac glip af den mindste Bevægelse eller Strofe. En især er fortryllet af den skjøne Dandsende; man seer det strax paa den stærke Rødme, som dækker hans Kinder, og paa hans flammende Øine, som ufravendt fæstes paa hende. Alvorlig sidder han paa Hug i forreste Række, med et Udtryk, som om han hvert Øieblik vilde springe op og sige: »Garsia! Du er skjønnere end den Skjønneste, og Ingen kan synge og dandse som Du!» Hans Ven, som længe alvorlig har betragtet ham, støder til ham og siger: »Kom, Sastro, lad os gaac; Dagens Øie stiger allerede op paa Bjergene og vi have en lang Vej hjem.» — »Gaa Du alene, Kromo, og siig min Moder, at jeg kommer i Morgen; jeg bliver her hos en Ven.» — »Vær fornuftig, Sastro,« fortsætter den Første, »lad Dandsrinden med Fred, og gaa med hjem til din Moder. Garsia vil bringe Dig i Ulykke og den Mand, der sidder bagved hende og spiller paa Kendang, maaler Dig med rasende Blikke fordi Du følger Garsia med Øinene; han er hendes Elsker.» — Det er Tyven, Opiumsrygeren, som vi før omtalte.

Kromo blev nødt til at bestige Bjerget alene, og Sastro blev tilbage i Landsbyen med Dandsrinden og hendes Følgesvende. —

Slangens Blik skal være saa fortryllende, at de smaa Fugle, naar de blive den var, hoppe den lige i Gabet. Garsia var en saadan Slange for Sastro. Det var allerede fjorten Dage siden Sastro saae hende første Gang, og i al den Tid havde hans Moder forgjeves ventet paa, at han skulde vende tilbage. Da han ikke kom, leiede hun en Mand til at bære sig ned, for selv at hente ham; men Sastro vilde ikke, han kjendte ingen Moder mere, han saae ikke hendes Taarer, hørte ikke hendes Bønner. Hun maatte vende alene hjem. Der sad hun nu i den ensomme Hytte, paa den kolde fugtige Jord, uden at tale eller græde; men hendes stumme Smerte og hendes Suk talte tydeligt nok om det Saar, som var tilføiet hendes Hjerte. »Sastro er død, derfor vil jeg ogsaa døe og kun forlade dette Sted for at bæres til min Grav,« mumlede hun fra Tid til anden, idet hun rev det graae Haar af Hovedet og slog sig for Brystet. Kromo, som hele Tiden trofast er blevet hos hende, kan ikke længere udholde at see hendes Smerte og begiver sig igjen til Sastro, for at formaae ham til at vende hjem. For anden Gang maa han vende tilbage, med Sorg i Hjertet over hende, som jamrer sig deroppe, og for ham, som er saa lykkelig dernede. Sastro stirrer efter ham med et mørkt Blik — Garsia med et haanligt Smil.

»Garsia!« siger Sastro et Øieblik senere, »Du er den skjønneste af alle Ronggingerne fra Padjang og Mataram; hvem kan sammenlignes med Dig, min Fyrstinde? Du er en neddalet Vidodari.*) Din Ansigtsskinner som Guldet; dine Tænder ere gjennemsigtige som Biens Vinger; dit Bryst svulmer som to Elfenbens Kokosnødder. Naar Du dandser, staae dine Arme som spændte Buer, og din Sang minder om Paafuglens skjøne Toner. Hvor dine Øine ere deilige, og hvor falder dit Haar som tæt Regn ned ad dine Skuldre! O, min Garsia, min Fyrstinde, min klare Diamant!«

Garsia har hørt denne Tale mere end fjorten Dage fra Morgen til Aften, dog synes hun ikke endnu at kjede sig derover; thi hun lønner ham med et Blik, som hilder ham endnu stærkere i hendes Net.

Er den skjøne Rongging saa slet, at hun vil lønne den Yngling, som for hendes Skyld glemte Moder, Ven, og Alt om sig, som hænger ved hende med hele sin Sjæl, med Spot og Elendighed? Hør hvem hun er og hvad hun vil, hun fortæller det selv til Sastro.

»Sastro,« siger hun sukkende, idet hun med

Øinene fæstede mod Jorden slaar Armene om hans Hals; »Sastro, jeg var engang et lykkeligt Barn, en dydig Kvinde; jeg havde ogsaa kunnet være en brav Kone og en god Moder, men det vilde mine Forældre ikke. De ere Skyld i min nuværende ulykkelige Tilstand; de havde, allerede da jeg var Barn, lovet mig bort til en Mand, som var gammel nok til at være min Fader, og som var saa ond som en Tiger; men han havde meget Guld og mange Bøfler. Et helt Aar var jeg hans ulykkelige Hustru; i Raseri myrdede han vort lille Barn, og for mig blev han med hver Dag mere lig den værste Tiger, men mine Forældre vare bange for ham og forbleve døde for mine Klager. Saa flygtede jeg og blev Rongging, fordi intet Andet kunde frelse mig ud af Tigrens Klær, da Loven talte for ham; han kunde behandle mig som han vilde, jeg var for hele Livet hans Slavinde, uden at turde klage. Da sad jeg en Aften ved Hyttens Dør og græd. Pludselig stod der en gammel Kone foran mig. »Du græder og sover hver Nat paa et Leie af Torne,« sagde hun, »og det er som om dit Legeme blev gennemstukket af tusinde Naale. Hører Du ikke Ronggingens Sang derude? Kom Du ogsaa og syng ligesom hun og henryk Folket med dit Legemes Bøining; da kan Du sove paa Silke og bekrandse Dig med Blomster, da bliver Du lønnet med Juveler og er lykkelig fremfor alle andre Kvinder. I Aften venter jeg Dig derhenne ved Udkanten af Skoven, endnu i Nat bliver Du optaget som Rongging, og imorgen dandser og synger Du og leer over din Ægtefælles Raseri. Jeg venter Dig altsaa!« Et Øieblik senere var hun forsvundet. »Da er Du lykkeligere end alle andre Kvinder« — de Ord bleve ved at lyde for mine Øren; det var naturligt, da jeg jo var den Ulykkeligste af dem alle. Du veed, at saasnart en Kvinde er blevet Rongging, har hendes Forældre, ja selv hendes Mand tabt alle Rettigheder over hende; Ægteskabsbaandet er brudt. Endnu igaar var hun hans Hustru, nu maa han betragte hende som aldeles fremmed, og hvis han vovede at lægge Haand paa hende, vilde den samme Verden, som igaar, da hun ikke var Rongging, men kun hans Hustru, ligegyldig saae ham mishandle hende, angribe ham og maaskee lade ham bøde derfor med Livet. See, saaledes tvinger Landets Skik manges Kvinde, som er ulykkelig gift, til fra en dadelfri Hustru at stige ned til at blive Rongging, hvis hun ikke hele sit Liv vil være Slavinde; saaledes kom jeg dertil. Jeg har nu været Rongging i tre Aar, jeg har dandset i de Fornemmes Pendopo*) med Fyrster og Regenter, de have tiljult mig Bifald og skjenket mig mange Penge; mange Tilbedere omringede mig; jeg levede i Overflodighed af liflige smigrende Ord; alt Det venter mig endnu hver Dag, hvad kan jeg forlange Mere? Men, Sastro! Nu vil jeg kun have Dig alene; for Dig vil jeg forlade alle de Andre. Hører Du! Jeg vil kun have Dig alene, men Du maa ogsaa forlade alle Andre for mig; din Moder og din Ven, som bestandig kommer og kalder Dig — selv dette Sted maa Du forlade, der, bagved Laven ville vi boe, helst endnu længere borte, hvor Ingen kjender hverken Dig eller mig, der vil jeg tilberede din Ris og kun leve for Dig. Fra det første Øieblik, jeg saae Dig, har jeg ikke drømt om Andet. Ja, Sastro, vi maae langt bort, thi« — her bøiede hun sig henimod ham og talte med hviskende Stemme — »Soerjo, som spiller Kendang hos os, truer dit Liv.« Rasende sprang Sastro op og stod for hende med flammende Øine. »Nei,« vedblev hun, »bliv siddende, jeg maa fortælle Alt. I et Aar har jeg kjendt Soerjo; han er et slet Menneske, en Tyv, en Opiumsryger; jeg delte Misgjerningen og Byttet med ham. Igaar truede han med at dræbe Dig, og han vil udføre sin Trusel; thi imorges fandt jeg min bedste Sarong og min Slendang gjennemborede af Dolkestik; Du veed, det er den sidste Advarsel mellem os. Hvis vi altsaa ikke skilles eller flygte, staaer Morderen rede; han er ikke tapper og stærk, som Du, men han er falsk og listig; han træder Dig ikke aabent imøde, men springer paa Dig bagfra, ligesom Tigeren. Sastro,« fortsætter hun dybt bevæget, »lad os flygte endnu idag; jeg har den Forudtøielse, at han ellers vil myrde Dig, og Du maa ikke døe, Du skal leve for mig der langt borte, bag Bjergene.« — »Nei,« udbrød Sastro og reiste sig stolt, »ikke idag; jeg flygter ikke for Soerjo, jeg afventer hans Komme med min Landse. Først i Morgen skulle vi gaac bort, i Aften, Garsia, maa Du for sidste Gang glimre paa Bekelens*) Fest; der maa jeg endnu engang see Dig beundres af Alle og høre dem juble over Dig; saa gaac vi bort herfra, og hvis Soerjo da kommer snigende paa min Vej og vover Springet, da skal han ikke mere staae op.«

(Sluttes.)

*) En stor Hal foran Forgallerierne i de høitstaaende Indlændinges Huse.

**) Landshoved.

*) Et himmelsk Væsen, svarende til vor Engel.